

Sygn. akt: I C 1863/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 23 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Witold Cieślik

Protokolant: Ewelina Kurdziel

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G., A. G. i małoletnich P. G. i D. G. reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego A. G.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda J. G. kwotę 20.000 złotych (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2012 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda A. G. kwotę 10.000 złotych (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz małoletniego powoda P. G. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego A. G. kwotę 2.500 złotych (dwa tysiące pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty,

IV. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz małoletniego powoda D. G. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego A. G. kwotę 2.500 złotych (dwa tysiące pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty,

V. oddala dalej idące powództwa,

VI. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 221,94 złotych, tytułem brakujących kosztów sądowych,

VII. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda J. G. kwotę 1000 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych,

VIII. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda A. G. kwotę 500 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych,

IX. zasądza od strony pozwanej na rzecz małoletniego powoda P. G. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego A. G. kwotę 125,00 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych,

X. zasądza od strony pozwanej na rzecz małoletniego powoda D. G. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego A. G. kwotę 125,00 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych,

XI. wzajemnie znosi pomiędzy stronami pozostałe koszty procesu,

XII. nie obciąża powodów J. G. i A. G. pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Powód J. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na swoją rzecz kwoty 20 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią żony na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 28.07.2008 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2012 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm, przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4 800,00 zł wraz z opłatą skarbową za pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

Powód A. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na swoją rzecz kwoty 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią matki na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 28.07.2008 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm, przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2 400,00 zł wraz z opłatą skarbową za pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

Małoletni powód P. G. reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego A. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na swoją rzecz kwoty 5 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią babci na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 28.07.2008 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm, przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł wraz z opłatą skarbową za pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

Małoletni powód D. G. reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego A. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na swoją rzecz kwoty 5 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią babci na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 28.07.2008 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania według norm, przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł wraz z opłatą skarbową za pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że w dniu 28.07.2008 r. w miejscowości P. kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) potrafił przechodzącą przez oznakowane przejście dla pieszych K. G., która w wyniku doznanych obrażeń zmarła, zaś pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Podali także, iż pismami z dnia 24.04.2012 r. i z dnia 11.06.2012 r. pełnomocnik powodów wezwał stronę pozwaną do zapłaty, która decyzją z dnia 27.09.2012 r. odmówiła wypłaty zadośćuczynienia, wskazując niesłusznie na wyłączną winę zmarłej, która rzekomo błędnie oceniła odległość i wymusiła pierwszeństwo przejścia przed samochodem sprawcy zdarzenia, wbrew skazującemu sprawcę zdarzenia wyrokowi Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 10.10.2011 r. Powodowie argumentowali poza tym, że śmierć żony, matki i babci była dla nich ogromną tragedią i niepowetowaną stratą i do chwili obecnej nie mogą się pogodzić z utratą ukochanej osoby. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, podnieśli, że za spowodowanie śmierci osoby najbliższej najbliższym członkom rodziny osoby zmarłej przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Powodowie liczyli odsetki ustawowe od upływu 30 – dniowego terminu do wypłaty świadczenia odszkodowawczego przez ubezpieczyciela z uwzględnieniem 7 – dniowego terminu na dojście korespondencji do strony pozwanej.

Strona pozwana (...) S.A. V. (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu przyznała, że w dacie wypadku, w wyniku którego poniosła śmierć K. G. obejmowała ochroną ubezpieczeniową sprawcę zdarzenia w zakresie OC . Wskazała także, iż nie ponosi jednak odpowiedzialności za skutki powyższego zdarzenia, bowiem szkoda nastąpiła z wyłącznej winy K. G., zaś brak jest prawomocnego wyroku skazującego, który przesądzałby winę kierującego pojazdem. Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła

zarzut przyczynienia się K. G. do powstania szkody w 90%, bowiem wtargnęła na jezdnię bezpośrednio przed nadjeżdżający samochód, zaś do potrącenia doszło niemal w tym samym momencie, w którym piesza weszła na jezdnię, a kierujący pojazdem T. S. nie miał jakiegokolwiek możliwości uniknięcia zderzenia. Według strony pozwanej, roszczenie o zadośćuczynienie za śmierć osoby najbliższej na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. nie może być dochodzone wobec zakładu ubezpieczeń ponoszącego odpowiedzialność gwarancyjną z tytułu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Argumentowała także, iż wysokość zadośćuczynienia żądanego przez każdego z powodów jest znacznie zawyżona. Zdaniem strony pozwanej ewentualne odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia przysługują dopiero od chwili wyrokowania.

Na rozprawie w dniu 13 maja 2013 r. powodowie J. G. i A. G. rozszerzyli powództwo w ten sposób, że domagali się zasądzenia na rzecz od powoda J. G. kwoty 30 000,00 zł, a na rzecz A. G. kwoty 20 000,00 zł.

W piśmie procesowym z dnia 30.10.2013 r. powód J. G. rozszerzył powództwo na swoją rzecz do kwoty 50 000,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28.07.2008 r. około godz. 9.40 w P., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), T. S., jadąc z prędkością około 40 – 50 km/h ul. (...) w kierunku od ul. (...) do ul. (...) zbliżał się do oznakowanego przejścia dla pieszych znajdującego się na skrzyżowaniu z ul. (...). W tej samej chwili na powyższe przejście dla pieszych weszła K. G. bezpośrednio przed nadjeżdżającym pojazdem i znajdując się około 1 m od prawej krawędzi jezdni została potrącona przez samochód kierowany przez T. S., który nie udzielił jej pomocy i odjechał z miejsca zdarzenia. W wyniku potrącenia i upadku na nawierzchnię jezdni K. G. doznała ciężkich obrażeń ciała wskutek czego zmarła w dniu 23.12.2008 r.

dowód: akta Sądu Rejonowego w Lubinie o sygn. II K 459/11

kserokopia aktu zgonu K. G. k 29

Oboje uczestnicy powyższego wypadku tj. piesza K. G. oraz kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) – T. S. naruszyli zasady bezpieczeństwa przez co wytworzyli sytuację wypadkową i spowodowali powyższy wypadek.

Piesza K. G. wytworzyła sytuację wypadkową nie zachowując szczególnej ostrożności przed wejściem na jezdnię, tj. nie obserwując prawidłowo sytuacji ruchowej na drodze, przez co weszła na jezdnię w sytuacji, w której nie mogła bezpiecznie przejść poza tor ruchu samochodu i następnie weszła na tor ruchu samochodu F. (...) bezpośrednio przed przodem tego pojazdu, w wyniku czego samochód uderzył w jej ciało prawym przednim narożnikiem nadwozia.

Kierujący samochodem F. (...) wytworzył sytuację wypadkową, naruszając zasady bezpieczeństwa ruchu tj. ignorując oznakowanie przejścia dla pieszych i nie obserwując należycie sytuacji ruchowej na drodze, doprowadził do potrącenia pieszej, która weszła na jezdnię na wyznaczonym przejściu i przechodziła przez jezdnię z prawej strony na lewą.

dowód: opinia biegłego sądowego T. I. w aktach Sądu Rejonowego

w L. o sygn. II K 459/11

Przeciwko T. S. przed Sądem Rejonowym w Lubinie prowadzone było postępowanie karne w sprawie o sygn. akt II K 459/11, w którym był oskarżony o popełnienie m.in. czynu z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 28 lipca 2008 r. o godzinie 9.40 na ul. (...) w P. naruszając nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przyczynił się do wypadku drogowego w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i zbliżając się do oznakowanego znakami drogowymi przejścia dla pieszych, znajdującego się na wylocie do skrzyżowania z ul. (...), niedostatecznie obserwował drogę oraz przedpole jazdy i potrącił przechodzącą przez oznakowane przejście dla pieszych K. G., która wskutek uderzenia doznała obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej twarzoczaszki – czoła, nosa i wargi górnej, wieloodłamowego złamania żeber lewych II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX i XI z lewostronną odmą opłucnową i krwakiem opłucnowym, stłuczeniem i niedodmą

lewego płuca z następową niewydolnością oddechową, złamania kości podudzia prawego i lewego, złamania kości ramieniowej lewej, podtorebkowego pęknięcia śledziony z narastającym krwiakiem podtorebkowym oraz wstrząsu krwotocznego z niewydolnością krążeniową, skutkujących chorobą realnie zagrożającą życiu a w późniejszym okresie jej zgonem, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia. Powyższe postępowanie karne wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 10 października 2011 r. zostało umorzono na podstawie art. 17§1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 414§1 k.p.k. z uwagi na to, że oskarżony T. S. zmarł.

dowód: akta Sądu Rejonowego w Lubinie o sygn. II K 459/11

K. G. w chwili śmierci miała 62 lata i pozostawała w związku małżeńskim z powodem J. G.. Miała syna – powoda A. G.. Syn K. G. w chwili śmierci swojej matki był żonaty i zamieszkiwał nieopodal miejsca zamieszkania swoich rodziców wspólnie ze swoją żoną i dwoma małoletnimi synami: D. G., liczącym wówczas 8 lat oraz P. G., liczącym wówczas 6 lat.

Dla powodów: J. G. i A. G. śmierć żony i matki była tragicznym i traumatycznym przeżyciem. Szczególnie u powoda J. G. śmierć żony wywołała szok i znaczny wstrząs psychiczny. Pozostawał z nią w związku małżeńskim od 41 lat i był z nią silnie związany emocjonalnie. Miał nadzieję na wspólną przyszłość z żoną, wzajemne wsparcie i pomoc, wspólną radość z wnuków. Śmierć żony spowodowała u niego poczucie starty, pustki, głębokiego bólu i bezsens życia w efekcie czego zaczął izolować się od otoczenia, wycofał się z dotychczasowej aktywności życiowej i odczuwał apatię. Do chwili obecnej nie jest w stanie zaakceptować bolesnego faktu śmierci żony i nie może się pogodzić z jej utratą. W związku ze śmiercią swojej żony powód J. G. doznał zaburzeń w funkcjonowaniu osobowościowym, skutkującym długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%.

Śmierć matki była dla powoda A. G. ogromną tragedią i niepowetowaną stratą. Między nim a matką istniała silna więź emocjonalna, tym bardziej iż był jej jedynym synem. Mógł zawsze liczyć na jej wsparcie i pomoc. K. G. często pomagała powodowi A. G. i jego żonie, opiekując się małoletnimi wnukami, w czasie gdy oboje pracowali. Powód A. G. po śmierci matki odczuwał cierpienie, ból, poczucie osamotnienia i bezsilności, zamknął się w sobie, wycofał z relacji społecznych i koncentrował się na przeżywaniu własnego bólu, straty, przez co odsunął się od bliskich, co w konsekwencji w dużej mierze przyczyniło się do rozpadu jego małżeństwa dwa lata po śmierci matki. Do chwili obecnej nie może pogodzić się ze stratą matki, tęskni za nią i kultuwuje jej pamięć. W związku ze śmiercią swojej matki powód A. G. doznał zaburzeń w funkcjonowaniu osobowościowym, skutkującym długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 2%.

Małoletni powodowie D. G. i P. G. byli silnie związani emocjonalnie ze swoją babcią K. G., która często opiekowała się nimi, pomagając ich rodzicom. Strata ukochanej babci była dla nich bardzo smutnym przeżyciem.

dowód: kserokopia aktu urodzenia P. G. k 39

kserokopia aktu urodzenia D. G. k 40

opinie sądowo – psychologiczne k 125 – 130, 132 – 138

zeznania świadków: J. K. k 109

A. S. k 109

przesłuchanie powoda J. G. k 109 – 110

przesłuchanie powoda A. G. k 110

Pełnomocnik powoda J. G. pismem z dnia 25.04.2012 r., wezwał stronę pozwaną do zapłaty na swoją rzecz kwoty 50 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci prawa do posiadania członka rodziny na podstawie art. 23 k.c., 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w związku ze śmiercią żony w wyniku wypadku z dnia 28.07.2008 r.

Pełnomocnik powoda A. G. oraz małoletnich powodów: P. G. i D. G. reprezentowanych przez ojca, pismem z dnia 11.06.2012 r., wezwał stronę pozwaną do zapłaty łącznej kwoty 30 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie

dobra osobistego w postaci prawa do posiadania członka rodziny na podstawie art. 23 k.c., 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w związku ze śmiercią matki i babci w wyniku wypadku z dnia 28.07.2008 r., przy czym żądanie zapłaty obejmowało: kwotę 20 000,00 zł na rzecz powoda A. G. (syna zmarłej), kwotę 5 000,00 zł na rzecz małoletniego powoda P. G. (wnuka zmarłej) i kwotę 5 000,00 zł na rzecz małoletniego powoda D. G. (wnuka zmarłej).

Strona pozwana w piśmie z dnia 27.09.2012 r. poinformowała powodów o tym, że nie widzi podstaw do wypłaty świadczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawy za skutki zdarzenia z dnia 28.07.2008 r. z uwagi na to, że wyłączną winę za spowodowanie zdarzenia ponosi poszkodowana K. G., która błędnie oceniła odległość i wymusiła pierwszeństwo przejścia pieszej przed samochodem.

dowód: akta szkody nr 13937/OC/09, (...), (...), (...)

wezwania do zapłaty z 25.04.2012 r., 11.06.2012 r. k 30 – 37

kserokopia pisma z 27.09.2012 r. k 38

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa zasługiwały na uwzględnienie co do zasady i częściowo co do wysokości.

W niniejszej sprawie powodowie włączyli swoje roszczenia o zadośćuczynienie z naruszeniem dobra osobistego w postaci zerwania więzi rodzinnych wynikających ze śmierci K. G. w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 28.07.2008 r. Strona pozwana przyznała, że śmierć K. G. pozostaje w związku z przedmiotowym wypadkiem, którego uczestnikiem był T. S., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej, niemniej jednak zakwestionowała powstanie odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela, podstawę prawną dochodzonych przez powodów roszczeń i z ostrożności procesowej podniosła zarzut przyczynienia się bezpośrednio poszkodowanej do zaistnienia tragicznego zdarzenia w wyniku którego poniosła śmierć.

Odnosząc się do kwestii powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia OC, należy mieć na względzie, iż warunkiem koniecznym obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela jest istnienie odpowiedzialności deliktowej po stronie osoby ubezpieczonej, o której stanowi art. 436 k.c. Zdaniem Sądu istotne znaczenie dla oceny okoliczności sprawy ma opinia biegłego sądowego T. I., sporządzona w niedługim okresie czasowym od zdarzenia, bazująca na dowodach zebranych bezpośrednio po nim, w tym zeznaniach świadków, którzy w tym postępowaniu relacjonowali zdarzenie z krótkiej perspektywy czasowej, co miało szczególnie istotne znaczenie dla możliwości odtworzenia zapamiętanych faktów, jaka nie istniała już obecnie po kilkuletnim okresie od zdarzenia. Z opinii tej opartej na wnikliwej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że sytuację wypadkową wytworzyli i wypadek spowodowali oboje uczestnicy zdarzenia, czyli kierujący samochodem marki F. (...), T. S. oraz piesza K. G.. Powyższy biegły sądowy szczegółowo wyjaśnił, że kierujący pojazdem, zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych miał obowiązek zmniejszyć prędkość jazdy w taki sposób, aby nie narazić na niebezpieczeństwo pieszych znajdujących się w tym miejscu, a nawet wchodzących na jezdnię. Nadto biegły sądowy wskazał, że kierujący samochodem miał obowiązek obserwacji chodnika i dostosować prędkość w takim zakresie, aby mógł zauważyć pieszą zbliżającą się do jezdni lub wychodzącą spoza słupa i następnie mógł zatrzymać samochód przed torem ruchu pieszej wchodzącej na jezdnię, jednak zupełnie nie obserwował drogi w tym miejscu, skoro nie zauważył momentu wejścia pieszej na jezdnię i nie widział jej nawet w chwili potrącenia przodem pojazdu. Tym samym kierujący pojazdem miał możliwość uniknięcia wypadku, gdyby stosował się do obowiązujących zasad bezpieczeństwa ruchu, nawet mimo wtargnięcia pieszej na oznakowane przejście dla pieszych bezpośrednio przed nadjeżdżającym samochodem. Ustalenia powyższej opinii biegłego sądowego stały się podstawą oskarżenia T. S., kierującego pojazdem o spowodowanie wypadku drogowego poprzez naruszenie nieumyślne zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po którym zbiegł z miejsca zdarzenia, skutkującego ciężkimi obrażeniami ciała K. G. i chorobą realnie zagrażającą życiu i w okresie późniejszym jej zgonem tj. czyn z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k. Wprawdzie postępowanie karne wobec T. S. zostało umorzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 10.10.2011 r. w

sprawie o sygn. akt II K 459/11 z uwagi na śmierć oskarżonego, to jednak według Sądu, ustalenia opinii biegłego sądowego T. I. sporządzonej dla potrzeb postępowania karnego, mogą być podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie cywilnej. W ocenie Sądu, powyższa opinia biegłego sądowego jest rzetelna, profesjonalna, spójna i w sposób wyczerpujący uwzględnia wszelkie okoliczności zdarzenia. Powyższych walorów nie posiada zaś opinia biegłego M. P., w świetle której bezpośrednią przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie zmarłej. O jej wadliwości świadczy przede wszystkim nieuwzględnienie wskazanych już powinności po stronie kierującego pojazdem niezależnie od nieprawidłowego zachowania pieszej.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd nie uwzględnił wniosków dowodowych strony pozwanej o sporządzenie kolejnej, po wielu już latach od zdarzenia, opinii biegłego sądowego w sprawie oraz zeznań świadków: L. M., który zmarł i J. S., którego szczegółowe zeznania złożone w krótkim czasie od zdarzenia zostały zabezpieczone w postępowaniu karnym.

W tych okolicznościach dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii porządzenie biegłego sądowego należało ocenić jako zbędne a trudno też, realnie oceniając, zakładać aby z uwagi na upływ tak znacznego czasu i naturalne zacieranie się w pamięci szczegółów zdarzenia żyjący świadek wniósł cokolwiek istotnego do sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowanie przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. IV CK 307/09, ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej obejmuje również odpowiedzialność za naruszenie dobra osobistego w postaci utraty relacji z członkiem rodziny w wyniku śmierci osoby najbliższej. Zresztą z samej treści art. 34 ust. 1 powyższej ustawy wynika, że w zakresie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wchodzi roszczenia pieniężne za szkodę będącą następstwem śmierci. W sposób oczywisty odpowiedzialność gwarancyjna ubezpieczyciela obejmuje zatem roszczenia z tytułu zadośćuczynienia związane z naruszeniem dóbr osobistych, a wynikające ze śmierci osoby najbliższej.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że śmierć osoby najbliższej jest niezwykle dotkliwym i tragicznym wydarzeniem dla najbliższych członków rodziny zmarłego. Rodzina i wzajemne więzi rodzinne są źródłem szczęścia i wpływają na poczucie bezpieczeństwa osób bliskich poprzez wzajemne wspieranie się w różnych sytuacjach życiowych, uczucia łączące osoby bliskie, dzielenie radości i smutków, wzajemnych doświadczeń. Bez wątpienia indywidualne relacje poszczególnych członków rodziny związane są z określoną osobą i stanowią więź rodzinną, będącą dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. i art. 24§1 k.c.

Według Sądu, powodowie, będący mężem i synem zmarłej oraz małoletni powodowie, będący wnukami zmarłej są uprawnieni do dochodzenia zadośćuczynienia z powyższego tytułu. Sąd w pełni podziela argumentację przytoczoną przez pełnomocnika powodów w pozwie w zakresie podstawy odpowiedzialności strony pozwanej. Orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza dochodzenie zadośćuczynienia przez osoby bliskie w związku ze śmiercią osoby najbliższej przed dniem 02.07.2008 r. na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone chociażby w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, z którego wynika, że „sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.” Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.03.2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 wyjaśnił, że „w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 k.c.” Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego jest już ugruntowane i zostało wyrażone również w wielu innych orzeczeniach.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Na podstawie art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Dobra osobiste to szczególnego rodzaju wartości o charakterze niemajątkowym ściśle związane z osobą ludzką, określające jej byt, pozycję społeczną i determinujące jej odrębność fizyczną i psychiczną, które jednocześnie są powszechnie akceptowane w społeczeństwie i przez dany system prawny. Przepis art. 23 k.c. zawiera tylko przykładowy katalog dóbr osobistych i możliwe jest objęcie ochroną prawną również innych dóbr osobistych w nim nie wymienionych. Jak wskazano powyżej jednym z dóbr osobistych jest również prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnych.

Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przewyciężenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Pomimo tego, że przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów jakimi należy kierować się przy ustalaniu wysokości należnego świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, to jednak w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie prawa zostały wypracowane pomocne wskazówki pozwalające na dokonanie odpowiednich ustaleń. Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98) W przypadku wyrządzenia krzywdy skutek naruszenia dóbr osobistych wysokość odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia powinna być ustalona przy uwzględnieniu rodzaju dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania, przez osobę, której dobro zostało naruszone, a także ujemnych przeżyć psychicznych takiej osoby. Istotne znaczenie ma również stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste oraz cel, które zamierzała osiągnąć podejmując działania wyrządzające krzywdę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r. I CSK 159/05).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że śmierć K. G. w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 28.07.2008 r. spowodowała naruszenie dobra osobistego powodów w postaci prawa do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnych. Z przesłuchania powodów i opinii sądowo – psychologicznych biegłej sądowej R. N. wynika, że powodowie: J. G., będący mężem zmarłej i A. G., będący synem zmarłej byli bardzo związani emocjonalnie z K. G., ich wzajemne relacje rodzinne były bardzo dobre. Szczególnie ciężko przeżył śmierć żony jej mąż powód J. G.. Bez wątplenia niespodziewana śmierć żony była dla niego tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie starty i pustki, bezsens życia. Powód J. G. nie mógł pogodzić się ze śmiercią żony, z którą planował dalszą wspólną przyszłość, wiązał nadzieję na wzajemne wsparcie i pomoc w wieku emerytalnym, dzielenie radości z wnuków, jednak po tragicznej śmierci żony, popadł w apatię, odizolował się od otoczenia, wycofał z dotychczasowej aktywności, wystąpiły u niego zatem zaburzenia w funkcjonowaniu osobowościowym związane ze śmiercią, mające charakter długotrwałego uszczerbku.

Również powód A. G. głęboko przeżył śmierć swojej matki. Z przesłuchania powyższego powoda oraz opinii sądowo – psychologicznej wynika, że śmierć matki była dla niego tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, tym bardziej, iż był jej jedynym synem. Powód A. G. w związku ze śmiercią swojej matki przeżył załamanie, utracił bowiem kochającą matkę, na której wsparcie, pomoc i dobrą radę zawsze mógł liczyć. Matka powoda często pomagała mu i jego żonie w opiece nad małoletnimi wnukami. Utrata matki spowodowała u niego ból i cierpienie, smutek, poczucie osamotnienia, bezsilności, zaczął koncentrować się na przeżywaniu własnego bólu, co skutkowało odsunięciem się od bliskich i co przyczyniło się w dużej mierze do rozpadu jego małżeństwa dwa lata po śmierci matki. Występujące u powoda J. G. zaburzenia w funkcjonowaniu osobowościowym związane ze śmiercią matki miały charakter długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Z przesłuchania powoda A. G. wynika również, iż śmierć babci była smutnym przeżyciem dla małoletnich powodów – wnuków K. G., liczących wówczas 8 i 6 lat. Wnukowie ci przez częstą opiekę sprawowaną nad nimi przez K. G. byli niewątpliwie wiązani emocjonalnie z babcią.

Bez wątpienia powodowie powodowie wskutek przedwczesnej śmierci żony, matki i babci oraz przerwania istniejących więzi rodzinnych doznali krzywdy, której rozmiar, w ocenie Sądu, uzasadnia przyznanie na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c., zadośćuczynienia wynoszącego odpowiednio:

kwotę 40 000,00 zł na rzecz męża zmarłej – powoda J. G.,

kwotę 20 000,00 zł na rzecz syna zmarłej – powoda A. G.,

kwotę 5 000,00 zł na rzecz wnuka zmarłej – małoletniego powoda P. G.,

kwotę 5 000,00 zł na rzecz wnuka zmarłej – małoletniego powoda D. G..

Niemniej jednak należy również mieć na względzie fakt, że K. G. swoim zachowaniem przyczyniła się do zaistnienia wypadku z dnia 28.07.2008 r. a tym samym do swojej śmierci związanej z tym zdarzeniem, co powinno mieć swoje odzwierciedlenie w odpowiednim zmniejszeniu obowiązku odszkodowawczego strony pozwanej stosownie do treści art. 362 k.c.

Jak wynika z ustaleń opinii biegłego sądowego T. I. zawartej w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Lubinie o sygn. II K 459/11, sytuacja wypadkowa i wypadek zostały spowodowane przez oboje uczestników wypadku, czyli również przez pieszą K. G., która nie zachowała szczególnej ostrożności przed wejściem na jezdnię w sytuacji, w której nie mogła bezpiecznie przejść poza tor ruchu samochodu. Piesza obowiązana była do uważnej obserwacji sytuacji ruchowej na drodze tj. odległości i prędkości pojazdów zbliżających się do przejścia dla pieszych. Jednak K. G. nie zachowała należytej ostrożności i weszła na przejście dla pieszych na tor ruchu pojazdu marki F. (...) bezpośrednio przez przodem tego samochodu, w wyniku czego pojazd ten uderzył w nią. Według Sądu, K. G. swoim nieroztropnym zachowaniem przyczyniła się do wypadku i swojej tragicznej śmierci w rozmiarze 50%.

Tym samym wysokość należnych świadczeń z tytułu zadośćuczynienia dla każdego z powodów powinna być pomniejszona o połowę, czyli w przypadku powoda J. G. o kwotę 20 000,00 zł, w przypadku powoda A. G. o kwotę 10 000,00 zł, a w przypadku każdego z małoletnich powodów o kwotę 2 500,00 zł. W związku z tym, strona pozwana obowiązana jest do zapłaty z tytułu zadośćuczynienia następujących kwot na rzecz powodów:

kwotę 20 000,00 zł na rzecz męża zmarłej – powoda J. G.,

kwotę 10 000,00 zł na rzecz syna zmarłej – powoda A. G.,

kwotę 2 500,00 zł na rzecz wnuka zmarłej – małoletniego powoda P. G.,

kwotę 2 500,00 zł na rzecz wnuka zmarłej – małoletniego powoda D. G..

Natomiast powództwa w pozostałej części jako nazbyt wygórowane podlegały oddaleniu.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Według Sądu, okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają skuteczność roszczenia odsetkowego od upływu trzydziestodniowego okresu od dnia zgłoszenia szkody. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zatem w sytuacji, gdy wyjaśnienie wszelkich okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania

(zadośćuczynienia) jest możliwe w powyższym trzydziestodniowym terminie, to niewypłacenie przez ubezpieczyciela należnego świadczenia odszkodowawczego, mimo skonkretyzowanego żądania poszkodowanego w tym względzie, skutkuje opóźnieniem ubezpieczyciela i wymagalnością odsetek. W związku z tym, że pełnomocnik powodów zgłosił roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stronie pozwanej w piśmie z dnia 25.04.2012 r. na rzecz powoda J. G. i w piśmie z dnia 11.06.2012 r. na rzecz powoda A. G. i małoletnich powodów, to pozwany ubezpieczyciel obowiązany był do ustalenia rozmiaru krzywdy powodów, której stopień i wysokość – z uwagi na upływ 4 lat od zdarzenia – były już od jakiegoś czasu ustabilizowane – oraz wypłacenia adekwatnego zadośćuczynienia w terminie 30 dni. Strona pozwana popadła w opóźnienie z płatnością należnych kwoty zadośćuczynienia, co skutkowało wymagalnością roszczenia odsetkowego. Tym samym odsetki ustawowe od dnia 01.06.2012 r. do dnia zapłaty na rzecz powoda J. G. i od dnia 18.07.2012 r. do dnia zapłaty na rzecz pozostałych powodów określone żądaniem pozwu, uwzględniające 30 dniowy termin plus 7 dniowy termin na doręczenie pism, były już wymagalne.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów sądowych zapadło na podstawie art. 100 k.p.c. Strona pozwana bezzasadnie odmawiając powodom zadośćuczynienia co do zasady spowodowała konieczność realizacji praw powodów przed Sądem.

Sąd obowiązana jest zwrócić powodom poniesione przez nich opłaty od uwzględnionej części powództw:

kwotę 1 000,00 zł na rzecz powoda J. G.,

kwotę 500,00 zł na rzecz powoda A. G.,

kwotę 125,00 zł na rzecz małoletniego powoda P. G.,

kwotę 125,00 zł na rzecz małoletniego powoda D. G..

Sąd zniósł natomiast wzajemnie pozostałe koszty procesu ,obejmujące koszty opinii biegłego i zastępstwa procesowego stosownie do wyników rozstrzygnięcia sprawy , mając przy tym na uwadze nieoparte przez profesjonalnych pełnomocników, od których należy wymagać szczególnej staranności ,jakimikolwiek zmienionymi okolicznościami, zmiany wyrażone w rozszerzeniach powództw.

Ponadto strona pozwana, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosownie do rezultatu rozstrzygnięcia w sprawie jest obowiązana do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwoty 221,94 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sąd nie obciążył powodów J. G. i A. G. pozostałymi kosztami sądowymi związanymi z rozszerzeniem powództw na podstawie art. 102 k.p.c., oceniając ,że sytuacja materialna powodów nie uzasadnia dalszego obciążenia tymi kosztami.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji.